

Bánkövi Dorottya

Napóra

A zárórát a naphoz hangolják.
Nyáron nyolcig lehet keringeni
a lombok alatt a palota kertjében.
Koratavasszal hatig, amíg fel nem
gyújtja az utolsó sugár
a csupasz ágakat.

Új a város. Hazafelé mindig
metrón, majd a kerítés mellett.
Előre berendezett lakás vár,
a legszükségesebbek mégis
a test üregei. (A szavakban kár
elveszni.) A szomszédban,
már a gyomorfájdalom
emléke nélkül újra kitér a száját,
és enni kér a csecsemőt.

„Benne időzített bombaként
ketyegnek a beépített emlékek.”
Elengedni túl könnyű.
Évről évre egyre könnyebb
nem kérdezni semmit, csak nézni,
ahogy a nap körbejár minden törzset,
egyre nagyobb ívben,
utoljára a fák hegyét,
(mintha valamit elérne),
színpadiasan elemelkedik.

Az átjárható kastélykert
besötétedik egy villanásnyi
nyugalomra, önmagába roskad
az évszakok homálya
(újabb tavaszra, újabb nyárra)
megtölt és kiürít egy anyaméhet.

Az Út követése

Megszokom mindenki testkép -és elmezavarát,
amíg engem a természet alakít –
öntőforma leszek egy lehetséges képmáshoz.

A szimultán szerelmek
annyira zilálják szét az elmét,
mint megannyi földi és égi, lét és nemlét.
Mozaiklapokon áll a szolgálat,
egyforma mind, csak az árat
tetoválja az idő a cselekvésre
és a mozdulatlanságra.

Ahol egy percre összeér
a fent és a lent akarata,
nyugalom köszönt be. Karikákat
ír a párhuzamos mozgás a patakpartra,
arcában ráismer a másik arcra,
és elneveti magát a magány.

Mindez már kívül esik téren,
és időpontokon.
Forog és formál az óriáskorong,
egy lehetséges de nem végleges célt.

Falból kilógó vezeték,
pasztellszínek a járólapokon –
átalakítható életbetétek.
De téged is nekem kell életre hívnom?

Régies tipográfiával vésték a burkolat alá:
A szeretetből fakadó terhelhetőség,
az Út követésének kiváltságos iskolája.